

عنوان مقاله:

روانشناسی و پیشرفت تحصیلی

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق، مدیریت، علوم تربیتی، روانشناسی و مدیریت برنامه ریزی آموزشی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

مریم رحیمی - دبیر

عهدیه لطفی - دبیر

فاطمه پناهی - دبیر

پروین طهماسبی - دبیر

مهدی پرگر - دبیر

خلاصه مقاله:

تربیت و تعلیم و اداره فرزندان جزء خصوصیات فطری و نهادی انسانها بوده و هست و بدین معنی نیست که هر قدم و خانواده و هر جامعه ای که دیندار نیست و به باورهای دینی نرسیده حتما به تربیت فرزندان و بچه ها هم اقدام نمی کند. هرگز چنین نبوده، زیرا اگر هم اعتقادی در این زمینه داشته باشیم این است که بشر فطرتا خداجو بوده و هست و خواهد بود اگر هم در گذشته شریعت و طریقت وجود نداشته ولی در درون و فطرت انسانها دین و دینداری جریان داشته که دلیل این موضوع دریاپرستی و ماه پرستی و خورشید پرستی به عنوان مظاهر الهی شاهد آن بوده ایم. به هر حال پس از اعلان دین های آسمانی نظیر زرتشت و یهود و مسیحیت و بهرحال اسلام تربیت نیز تحت تاثیر آنها قرار گرفت. و مسیحیان و یهودیان و زرتشتیان و هندوها با الهام از دین و باورهای خود در زندگی خانوادگی در نامگذاری بچه ها و تربیت و آموزش ها و حتی نظام ازدواج و غیره دین جای خود را در خانواده ها به خوبی نشان داده است. در این تحقیق نیز با بسط مسایل دینی و تاثیر دینداری در آموزش و تربیت فرزندان فرضیه تاثیر دینداری در تربیت دینی فرزندان تبیین شده است با شرح مسئله اینکه آیا باورهای دینی و اعتقاد به خدا و پیامبر و وحی و رسالت و مبانی اعتقادی مثل نماز و روزه و فروع دین در تربیت و آموزش فرزندان و جامعه انسانی تاثیر دارد؟ فرض در این تحقیق این است که تربیت دینی در رشد و تعالی فرزندان موثر است و خانواده هایی که گرایش و توجه دینی دارند و خانواده هایی که به ارزش های دینی و اعتقادی پای بند هستند در پرورش و تربیت منابع انسانی فرزندان موفق بوده و از نظر گرایش فرزندان آنها به گناه و اعتیاد و بزهکاری و خلاف و سرقت و اختلالات دیگر نرخ کمتری نسبت به سایر خانواده ها به خصوص خانواده هایی که گرایش کمتری به دین و دینداری دارند نشان می دهد.

کلیمات کلیدی:

منابع انسانی، فرزندان، تربیت، باورهای دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2003832>

